

Gordana Đilas

NEPROZIRNI LJUDI

BEZ LJUBAVI

Neprekidno je, nalik na kišu
Naletala ta misao
Da je svet u kom smo se zatekli
Svet opor i bez ljubavi
Njegovi hladni dodiri,
kao kapi kiše,
Čas sitniji, čas krupniji
 Pretvorili su se u jednom trenutku
 U providni ali i nejasni plašt
 Koji nas je sve prekrio.

ZAGRLJAJ

Klizila je ta slika predela s morem
niz obraz, kao suza
Kristalne pločice vode
Koja se mreška na pučini
Bele tačkaste loptice vazduha
Izvode svoj uzbuđljivi ples
Vazduhom promiču otežale misli
I neka nejasna i pritajena žudnja
Za nečim. Mogao bi sasvim odustati,
Rasuti se u prostranstvu
Na nevidljivu i bezimenu dimenziju

Stoga i ti širiš ruke
Spreman da se prepustiš
Tom neočekivanom zagrljaju

NEPROZIRNI LJUDI

Posmatramo se i ispitujemo
nekako udaljeni i otuđeni

svako je svoj najlepší deo
vrlo vešto sakrio

kada bi ga ovog trenutka
neko drugi zatražio
ne bi ga mogao pronaći

A i šta bi s njim,

Ponekad je ta mala količina ličnog
Potpuno izlišna

Ona kao kap rose na cvetu
Nestaje sa svakim izlaskom sunca

Stalno se iznova mora obnavljati
Kako bismo bili potpuno sigurni
Da ukoliko želimo da je osvojimo
Moramo prvo negde zanoćiti

U PREOSTALIM DANIMA

Kad si onako lako prekoračio tanku liniju smisla
Tad život je ostao s druge strane
Bio si iza nje, duboko prožet osećanjem
Da ti je to poslednje što tako snažno doživljavaš

Blago zatalasan si i pomalo opor
Pružaćeš otpor prema svemu
Što bi moglo nežnošću da te hrani

Sve nakon toga postaće ponavljanje
Smisljeno traženje odgovora
Tačka oko koje ćeš se vrteti
U naknadnim, preostalim danima

U ŠUMI, BEZ SUMNJE

Lako ćeš s velikim pesnicima
S njihovim pesmama u knjigama,
Prostranstvo duha je šuma u kojoj se
Za tren pronadeš
Oni nude svakako nešto više
Od hladovine i odmora za umorno telo

Da, nešto uvek preostane
Po neka neotključana vrata
Izvor sa vodom, dovoljno udaljen

Stoga ćeš, da ne bi zalutao
Ići prokrčenom stazom
Pratiti znake koji su pre tebe
Brižljivo obeleženi

Neko uvek vodi računa o tome
Da u mnoštvu raznolikog sebe prepoznaš
U poznatom
Tako si oslobođen svake sumnje
Ali, bez sumnje, to više nisi ti

PUT VETRA, PUSTOŠ

Odjednom srce opusti
Ne primetiš ni kada
Ni kako. Biće da si stajao
Ogoljen na vetrometini
Goloruk i potpuno nezaštićen
Da si mislio kako se tako valja
I da te je sopstvena izloženost
Ispunjavala nekim tihim ponosom
Kao, čist si od svake sumnje
I pun si poverenja
Sve dok se ne nađeš
Na vetrovom putu

Beše lud taj vetrov put
I još si dobrano na njemu

Jedino što još želiš je da te granice
Koje više ničemu ne služe
Nekako povežeš sa svojim imenom

DO TVOJIH VRATA

Do tvojih vrata spustih se
Skliznula sam u tvoje odaje kao u
Dobro poznatu udobnost nekog
Zaštićenog prostora
Koji sam mogla povremeno
Nazivati samo mojim
Ali, tebe unutra nije bilo
Ni tragova da tu živiš
Ili barem povremeno navraćaš

Ničega u stvari nije bilo

Rasipao se
Ničim uznemiren
Jedan uskisao zrak svetlosti

U njemu igrala su se
Beznadežno sitna zrnca prašine
Koja su se gubila iz vida
Pri svakom pokušaju
Da rukom presečem
Taj neprekidni snop